

Hej Selmec, Selmec...

Harmincöt év már elég tekintélyes évforduló ahhoz, hogy a szokástól eltérő módon tartsa meg rendszeres éves találkozó-ját az 1968-ban végzett erdőmérnökök levelező évfolyama.

Ismereteink szerint annakidején ez volt az első – s valószínűleg utolsó – olyan évfolyam, mely nem „káder”-hallgatókból állt össze, hanem a szakma gyakorlati technikus műszaki vezetőiből, intézeti szakembereiből, üzemvezetőiből verbuválódott, s huszonheten szereztek oklevelet.

Az érkezés napján, június 19-én, a Kálvária-hegyről letekintve (727 m) a napsütötte városra, minden résztvevőt megfogott a látvány varázsa. Éppen virágoztak az aljban a kislevelű hársak. Nemcsak szakmánk hagyományai, de a város kisugárzása megfogja az embert és megérti: miért volt még a 18. század végén is az ország harmadik legnagyobb városa, Debrecen és Pozsony után. A város peremén persze itt is feltűnnek a lakótelepi házak, de a Steingrube városrész – melyet annakidején a hallgatók szállásbiztosítására építettek az ott lakók – ellensúlyozza a kockaházak látványát.

A második napot az Akadémia és az arborétumok megtekintésére szántuk. Bal-szerencsénkre éppen szigorú sztrájkot tartottak a pedagógusok, így az épületekbe nem volt módunk betekinteni, de egyik ott lakó szakoktató kolléga készségesen kalauzolt bennünket. Megfogja a látogatót a szép, karbantartott klasszicista stílusú épületek (ma erdészeti, bányászati és vegyipari technikumok) látványa a park-szerű, száz éven felüli arborétum közepén, de az erdészeti akadémia kapujának kétoldalt tornyosuló két mamutfenyőt (*Sequoia gigantea*) még az erdészember is hosszú percekig bámulja. Ebben az arborétumban egyébként még 6–8 db száz-tíz éves mamutfenyő található.

Megnéztük a nemrég óta ismét az iskolához tartozó „alsó” arborétumot is, amely bizony meglehetősen elhanyagolt.

Délután Kisiblyére, a Zólyomi Erdészeti Kutatóintézet arborétumába gurult a karaván. (Nyolc autóból állt, mivel házastársak is szép számmal részt vettek a kiránduláson.) A kb. 3 km-re fekvő dendrológiai kertet avatott vezető mutatta meg nekünk *Greguss László* erdőmérnök személyében, aki 1968-tól 83-ig igazgatója volt a részlegnek. A terület – a környező állományokkal együtt – az intézmény tan-gazdaságaként működik, már alapítása óta. Kalauzunk jó kedélyű, régivágású

nyugdíjas. (Szerinte Szlovákiában már megtörtént a gengszterváltás.)

Nagy, 30 hektáros arborétum, rengeteg látnivalóval, különösen a fenyőfélék sokfélesége szembeütő. („Abies”-ből pl. 30-féle, „Pinus”-okból 42 alfaj és változat, Tujából 10-féle található.) A pénzühiány persze itt is észrevehető. A csemetekerteket pl. felszámolták, privatizálni szeretnék, a korábbi 16 fős kezelőszemélyzetből 1 munkás maradt, aki éppen terhesgondozott.

Az I. Világháború kitörésének évére, 1914-re, az erdészeti kísérleti állomások nemzetközi szövetsége ide tervezte nagygyűlését. Ennek kijelölt parcellái még láthatók. A Monarchia utolsó nemzetközi erdészeti eseménye lett volna.

Az utolsó nap délelőttjén a Paradicsom-hegy fárasztó, de igen szép panorámát nyújtó megmászása volt a program. Válogathattak a résztvevők a nehezebb vagy könnyebb útvonalak közül. A feszület tövétől (1019 m) áttekinthető a környék, a Kálvária kis dombnak tűnik. Csontváry szemét nem véletlenül fogta meg az innen látható kép. A környező hegyek széles karéja öleli a várost, de hiába kerestük a Goldscheinevű csúcst, melyen a monda szerint a lenyugvó napon megcsillantak a felszínen a kilátszó aranyrögök. A hegy tövében jól esett túránk végén a Vöröskút jóízű forrásvíze.

A délután szolgált a város közelebbi megismerésére, de bizony ez inkább csak csipegetés, mint megismerés maradt. Ez a patinás régi város, bányászmuzeumával, az Óvár, Leányvár, a szép templomok, régi épületek, melyekhez rendszerint tartozik valamilyen történet, még több látnivalóval és történettel adósunk maradt, mint amennyit kurta időnk lehetővé tett. A felhagyott, de feltűnően jó állapotban lévő vasútállomás, ahol a firmák már előírászerű szertar-

tással várták az érkező balekokat, a vastag, rakott-kőfalú és mégis kedvesen berendezett panzió, melynek udvara alatt végződik egyik vasajtájú tárna (a gazda, Kecskés Mihály komáromi magyar ember), a nevesebb professzorok néha szerény, néha kihívóan fényűző palotája, a bányászkapogató torony, a sok-sok olyan épület, ami mind az Akadémia céljait szolgálta, vagy kapcsolatban volt vele (pl. a „mafla-sarok” nevű randevűzóhely), a Líceum, ahonnan Petőfi gyalog indult haza rossz bizonyítványával, csupán rövid, de határozott nyomot hagyott a látogatóban.

A temetők látogatásakor a jelenlévő négy kollégán virágcsokrot helyezett el egy-egy kisebb csoport kíséretében az előre kiválasztott magyar származású professzorok sírjánál. Jó érzés volt látni ezeket a nem elhanyagolt sírokat, melyeknek mindegyikén feltűnik az odaköztött nemzeti színű szalag.

Hazafelé – záró programként – meglátogattuk még a szomszéd Szent Antal község kastélymuzeumát. A Koháry-Coburg család igazán szép, jó állapotban maradt, hatalmas kastélyában rendkívül gazdag gyűjtemény látható, amelynek megtekintése – némi titkos irigységgel a szívünkben – jó szívvel ajánlható azoknak, akik arra járnak. A társaság több tagja megfordult már hazai és külföldi kastélymuzeumokban, de ez általános elismerést nyert.

Szakmai szemmel különösen figyelemre méltó a nyugati szárny csaknem 100 méter hosszú folyosóján látható vadászati kiállítás. Ennyi siketfajd-, szarvas-, őztrófeát kevés európai gyűjtemény mondhat magáénak. (Tucatnyi dámlapáton olvasható a „PUSZTA vaks” felirat, a pusztavacsi kollégák öröme.)

A csoport minden tagja elismerően dicsérte a gondos, jól előkészített szervezést. Szép, tanulságos emlékeink között tartjuk számon a 35. éves évfolyam-találkozót.

Tokodi Mihály

A Széklaknai kapu a havas Boldogasszony templommal és az Újvárral (1917)